

**E. B.
WHITE**

Stuart Little

Ilustrații de Garth Williams,
colorate de Rosemary Wells

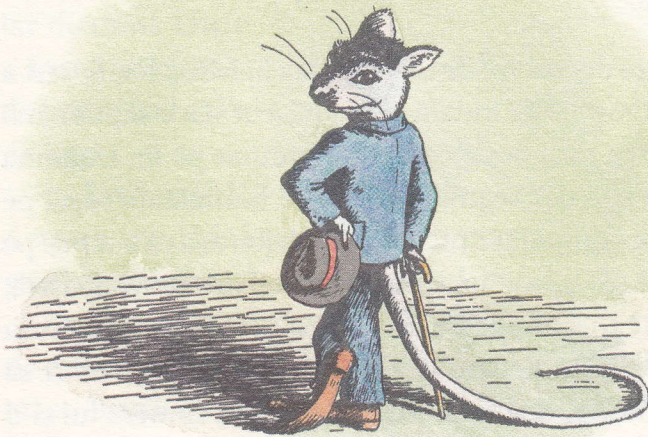
Traducere din engleză
de Veronica D. Niculescu

ARTHUR

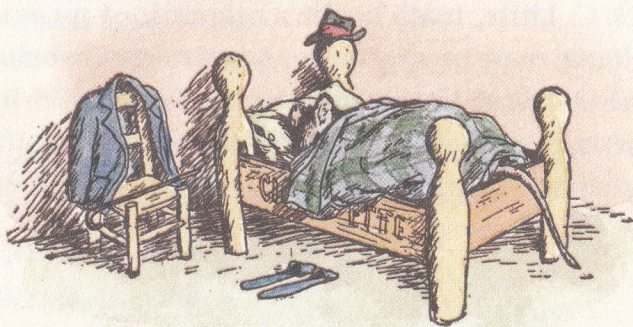
București, 2017

I. În conductă	5
II. Probleme acasă	11
III. Spălatul	17
IV. Mișcarea.	21
V. Salvat	25
VI. Vânt din pupă	30
VII. Cursa velierelor	40
VIII. Margalo.	51
IX. Ca prin urechile acului.	61
X. Primăvara	71
XI. Automobilul	76
XII. La clasă.	87
XIII. Ames Crossing	104
XIV. O seară pe râu.	117
XV. Spre nord	129

Când a apărut al doilea fiu al soției domnului Frederick C. Little, toată lumea a remarcat că nu era cu mult mai mare ca un șoarece. Adevărul e că bebelușul semăna mult cu un șoarece în toate privințele. Era înalt doar de vreo cinci centimetri și avea un nas ascuțit ca de șoarece, coadă de șoarece, mustăți de șoarece și

acea atitudine plăcută, sfoasă, a unui șoarece. La doar câteva zile după ce se născuse, nu doar că arăta ca un șoarece, dar se și purta ca unul – avea pălărie gri și un baston mititel. Domnul și doamna Little l-au botezat Stuart, iar domnul Little i-a făcut un pătuț mic, din patru cârlige de rufe și un pachet de țigări.

Spre deosebire de majoritatea bebelușilor, Stuart a putut merge de îndată ce s-a născut. La o săptămână se putea urca pe veioze, cățărându-se pe fir. Doamna Little și-a dat seama imediat că hainele de copil pe care le cumpărase nu erau potrivite, așa că s-a pus pe treabă și i-a croit un costum mititel din stofă albastră, cu buzunare aplicate, în care să-și țină batista, banii și cheile. În fiecare dimineață, înainte ca Stuart să se îmbrace, doamna Little mergea în camera lui și îl

cântărea pe un cântar mic, destinat de fapt cântării scrisorilor. La naștere, Stuart ar fi putut fi expediat cu poșta Prioripost pentru o taxă de trei cenți, dar părinții au preferat să-l țină, nu l-au expediat; iar când, la vârsta de o lună, luase în greutate doar zece grame, mama a fost atât de îngrijorată, încât a chemat medicul.

Doctorul a fost încântat de Stuart și a zis că-i foarte neobișnuit ca o familie din America să aibă un șoarece. I-a luat temperatura lui Stuart și a văzut că avea 37 de grade, adică o temperatură normală pentru un șoarece. I-a examinat și pieptul, și inima și i s-a uitat în urechi cu o lanternă, cu un aer solemn. (Nu orice doctor se poate uita în urechile unui șoarece fără să-l umfle râsul.) Totul părea în regulă, iar doamna Little a fost încântată de rezultatul atât de bun.

— Îndopați-l!
a spus medicul
vesel, la plecare.

Casa familiei Little era un loc plăcut, aflat lângă un parc

din New York. Dimineța, soarele se strecura prin ferestrele de la răsărit, iar toți membrii familiei Little se trezeau de obicei devreme. Stuart le era de mare ajutor părinților și fratelui său mai mare, George, fiindcă era atât de mic și putea face anumite lucruri de care e-n stare un șoarece, ba chiar cu plăcere. Într-o zi, când curăța cada după ce se îmbăiase domnul Little, doamna Little și-a pierdut un inel și și-a dat seama îngrozită că îi căzuse în conducta de canalizare.

— Oare ce să fac? se întreba ea încercând să nu plângă.

— În locul tău, a zis George, aș îndoi o agrafă de păr în forma unui cârlig de pescuit, aș lega-o de un fir de ață și aș încerca să pescuiesc inelul.

Așa că doamna Little a luat o bucată de ață și o agrafă și vreme de jumătate de oră a tot pescuit după inel; dar conducta era întunecată și cârligul se poticnea mereu în ceva înainte ca ea să-l coboare mai departe, acolo unde era inelul.

— Ai reușit? a întrebat domnul Little, intrând în baie.

— Nu, deloc, a zis doamna Little. Inelul e prea departe și nu-l pot pescui.

— Ce-ar fi să-l trimitem pe Stuart după el? a propus domnul Little. Ce zici, Stuart, vrei să încerci?

— Da, aș vrea, a răspuns Stuart, dar aș face bine să-mi pun pantalonii cei vechi. Cred că-i cam ud pe-acolo.

— Și încă cum! a zis George, care era un piculeț deranjat că ideea lui cu cârligul nu funcționase.

Așa că Stuart s-a strecurat în vechii săi pantaloni și s-a pregătit să coboare în conductă după inel. A hotărât să ia și firul cu el, lăsând unul dintre capete în mâinile tatălui.

— Când trag de trei ori de fir, ridică-mă, a zis.

Și, în vreme ce domnul Little stătea în genunchi în cadă, Stuart a alunecat încet în conductă, dispărând.

Cam peste un minut, s-au și simțit cele trei smucituri ale firului, iar domnul Little l-a tras cu grijă în sus. Acolo, la capăt, se afla Stuart, cu inelul în jurul gâtului, în siguranță.

— Ah, băiețelul meu curajos, a spus mândră doamna Little, sărutându-l pe Stuart și mulțumindu-i.

— Cum era acolo? a întrebat domnul Little, mereu curios să afle mai multe despre locurile unde nu ajunsese niciodată.

— Nu era deloc rău, a zis Stuart.

Dar adevărul e că se cam năclăise în conductă, așa că a fost nevoie să facă baie și să se și stropească un pic cu niște parfum de violete de-al mamei, înainte să se simtă iarăși bine în pielea lui. Toată familia a considerat că s-a descurcat de minune.

